

BÁCSKAPOCS

25 éve jelent meg
a rendszerváltás
Bács-Kiskun
megyei hetilapja

„Jó lap volt,
harapós lap!”
(Bahget Iskander)

25 TOVÁBB A
LENINI ÚTON!
felirat és a hatalmas
színpadon üresen ha-
gyott széksorok előtt
Romány Pál, az MSZMP
Bács-Kiskun megyei
első titkára egyedül
mondja beszédét – 1989.
május 28-án ezzel a
címlapfotóval jelent
meg a BÁCSKAPOCS
első száma. A megyei
közéleti hetilap Kutasi Fe-
renc alapító-főszerkesztő
irányításával közel három
éven át a teljes nyilvános-
ságra törekedett, arra,
hogy Bács-Kiskun vala-
mennyi lakójához, a legki-
sebb településen élőkhez
is eljussanak szűkebb-
tágabb közösségünk leg-
fontosabb hírei, informáci-
ói. A „gondolat szabad-
sága, a szavak és cseleke-
dek nyilvánossága” volt
az újság hitvallása.

Folytatás a 3. oldalon

BÁCSKAPOCS
VASÁRNAPI LAP május 28. 18,50 Ft

TOVÁBB A LENINI ÚTON!

Dr. Gajdósi István villamos az MDP ny író levélre
"En még tavaly is
jobbaldalnak számítottam"
(Fotó: Jókai a lap 4. oldalán)

A „rózsabarack” névadója

„Munka nélkül nincs eredmény, tudás nélkül nincs haladás.”

150 éve, 1864.
május 19-én

Kecskeméten született Hankovszky Zsigmond szőlő- és gyümölcsnemesítő. Iparos családból származott, apja őt is mesterembernek szánta, de Hankovszky önéletrajza szerint „inkább paraszt” akart lenni. Gyermekkorától vonzódott a természet és a föld megmunkálása felé. 1882-ben fejezte be tanulmányait az érdió-szegi állami vincellériskolában. Bizonyítványában az alábbi minősítéseket találjuk: az elméleti oktatásban figyelme „feszült”, „igen szorgalmas”, a szőlő-, kerti- és pincemunkákban „igen ügyes”. Ez a minősítés hosszú élete során mindvégig jellemezte Hankovszkyt.

1882-83-ban erdélyi szőlőbirtokosoknál volt vincellér és pincemester. Ezt követően az Országos Központi Mintapincében, majd 1885-től Kecskeméten dolgozott. Az édesapjától örökölt, 1860-ban telepített 12 holdas úrréti szőlőjét 35 holdra egészítette ki. Jelentős része volt a múlt század végi, felgyorsult ütemű homoki szőlőtelepítésben. Közvetlen irányításával Paks, Hajdúsámson, Kiskőrös, Albertirsa és Cegléd határában telepítettek szőlőt. A ceglédi Ungváry-féle faiskola szaktanácsadója is volt. 1894-ben ő ültette, majd gondozta a Kecskeméti Gazdasági Egyesület szőlőjét. Úrréti szőlőtelepe mintául szolgált a helybeli gazdák számára. 1912-ig 1500 fajta szőlőt gyűjtött

össze. Nagyban természet-
te a kövidinkát, kadarkát,
olaszrizlinget és több cse-
megeszőlőt. Sikeres gyü-
mölcsnemesítési munkát is
folytatott. Nagy érdemei
voltak a kajszi elterjeszté-
sében Kecskeméten és az
egész Duna-Tisza közén.
Tőle származik a „rózsabarack” elnevezés.

Folytatás a 2. oldalon

Hankovszky Zsigmond

VALLOMÁSOK

Lángné Nagy Mária programszervezési vezető

60 éves Lángné
Nagy Mária nép-
művelő, programszerve-
zési vezető. Salgótarján-
ban született 1954. május
18-án. Általános és közép-
iskolai tanulmányait Pápán
és Salgótarjánban végezte,
majd Debrecenben, a Kos-
suth Lajos Tudományegye-
temen magyar nyelv és
irodalom szakos közép-
iskolai tanári, illetve köz-
művelődési és népművelési
előadói diplomát szerzett.
Később közművelődési veze-
tő és művelődés szociológus
végzettséget is szerzett.
1976 óta két rövidebb
megszakítással Kecskemé-
ten él, a Kecskeméti
Kulturális és Konferencia

Központ (korábban Bács-
Kiskun Megyei Művelődési
Központ, majd Erdei Fe-
renc Művelődési Központ)
munkatársa. Az első évek-
ben népművelőként dolgo-
zott, majd osztályvezető,
intézményegység-vezető, il-
letve igazgatóhelyettes volt;
jelenleg az intézmény
programszerzési vezetője.
Közel 30 éve a Kecskeméti
Népzenei Találkozó rende-
zője, szervezője. Létrehozta
a Természetgyógyász Egye-
sületet, megrendezte az első
Csontkovács Fesztivált. Ak-
tívan közreműködött a
kecskeméti közművelődési
konceptió és rendezet elké-
szítésében, valamint a mű-
velődési központ művészeti

iskolájának létrehozásában.
A Kecskeméti Múzeumok
Éjszakája fesztivál egyik fő-
szervezője. 2005 óta a Köz-
gyűjteményi és Közmű-
velődési Dolgozók Szakszer-
vezetének megyei elnöke;
korábban a Magyar Népmű-
velők Egyesülete titkára
volt, 2008 óta az FB tagja.
Kimagasló szakmai munká-
jért Népművelésért Díjat,
Pro Meritis-díjat és Besse-
nyei György-díjat kapott.

Folytatás a 67 oldalon

Lángné Nagy Mária

A „rózsabarack” névadója

„Munka nélkül nincs eredmény, tudás nélkül nincs haladás.”

Folytatás az 1. oldalról
Hazai és külföldi kiállításokon számtalan díjat nyert szőlőivel és gyümölcs-eivel. A Gazdasági Egyesületben és más fórumokon is tartott előadásokat a nagyközönség számára. Alapító tagja és egyik szervezője volt az 1918-tól működött Kecskeméti Szőlősgazdák Egyesületének. A helyi lapokban és az országos kertészeti és szőlészeti-borászati lapokban jelentek meg cikkei. Egy ideig a Kecskeméti Lapok szerkesztője is volt.

A szőlő- és gyümölcs-termesztés technikai korszerűsítésén is sokat fáradozott. Terveit maga rajzolta, szerkesztette mérnöki precizitással. Elgondolásait nagyrészt saját gazdaságában próbálta ki. Igyekezett népszerűsíteni a „sodrony melletti szőlőművelést”, bizonyítva, hogy az gazdaságosabb, mint a karó melletti, és főleg csemegeszőlőkbe javasolta. Tervezett fametsző ollót, rúdra szerelt fanyíró ollót, három lábú gyümölcszedő állványt, új rendszerű prést. Fogatos szőlő- és

gyümölcs-permetezőgépét (többféle beállítási lehetőséggel) rendszeresen használta gazdaságában.

Az 1930-as évek végétől egyre inkább csak kedves gyümölcsfaival törődött Kisfáiban levő birtokán, amit „aggkori menedék-hely”-nek nevezett. Még 81 éves korában is nemesített egy újabb almafajtát. Hosszú élete során 498 szőlő-, 159 alma-, 117 körte-, 377 őszibarack-, 57 meggy és többszáz kajszibarack fajtát, illetve változatot gyűjtött össze és figyelt meg.

Hankovszky úgy gondolta, hogy gyakorlati példamutatóval is igyekszik ösztönözni a kecskemétieket a korszerűbb gyümölcsstermesztésre. Mint mélyen vallásos ember ezeket a terveit szociális jellegű, emberbaráti elképzelésekkel kapcsolta össze. Vagyona-nak nagy részét kísérletezésre, közcélokra, a gyümölcskultúra fejlesztésére fordította. 1917-ben a város református egyházának adományozta 8 és fél holdas Daróczi köz-i ingatlanát, hogy ott

Hankovszky-liget néven mintakertet és népligetet létesítsenek a kecskeméti-ek számára. Tervei szerint a Hankovszky-liget két részből állt volna. Az ún. tanulmányi részben gyümölcsös (60 fajta körte, 100 fajta alma, sárga- és kajszibarack), szőlőtelep (400 fajta bor- és csemege-szőlő), konyha- és díszkert kialakítására került volna sor. Előadóterem, könyvtár és múzeum szolgált volna az elméleti ismeretek elsajátítását. A Hankovszky-liget másik – általa „közélvezeti”-nek nevezett – részében polgári vendéglő vegyes kereskedéssel, cukrászda, nyitott uszoda, korcsolyapálya, „népliget”-nek elkeresztelt szórakozó-hely és „népvendéglő” létesült volna. Az alapításkor kikötött haszonélvezetről is lemondott 1930-ban. Elképzeléseiből kevés, jobbára csak a gyümölcsstelep valósult meg. Bár a Gyümölcstermelők Országos Egyesülete 1932-ben a Hankovszky-ligetnek „a hazai gyümölcstermesztés fellendítése érdekében kifejtett kiváló érdemeiért”

elismerő oklevelet adományozott, Hankovszky önéletrajzában „törekvéseim legmeddőbb cselekvésének” nevezte alapítványát. Vagyona-ból és jövedelmeiből juttatott a Magyar Természettudományi Társulatnak és az Országos Közművelődési Tanácsnak is kertészeti témájú művek kiadására, szemorvosok ösztöndíjára és kertészek képzésére egyaránt. Elve-hez híven végrendeletében is kikötötte az általa alapított ösztöndíjról: „ker-tészeti ágak és gyakorlati tevékenységben kiváló egyé-nek között és nem holmi szobatudósok és magasrangú kertészkedő dilettánsok között osztandó ki.”

Hankovszky Zsigmond életével és munkásságával igazolta saját elveit: „teret kell engedni a gyakorlati tapasztalatok érvényesülésének is, mert gyakorlat nélkül egyedül elméletre és hatalomra építeni a jövő többtermelését nem lehet”. 1949 májusában hunyt el. Maga tervezte sírkövének felirata „Munka nélkül nincs eredmény, tudás nélkül nincs haladás”. Szében, pontosabban ma sem fejezhetjük ki életművének tanulságait.

Hankovszky Zsigmond

Részlet Hankovszky Zsigmond diákkori jegyzetfüzetéből

BÁCSKAPOCS

25 éve jelent meg a rendszerváltás Bács-Kiskun megyei hetilapja

Folytatás az 1. oldalról
„Már az 1980-as évek elején fölmerült bennem, hogy a politikai napilap, a Petőfi Népe mellett szükség volna egy háttér-információkat, elemzéseket, igaz riportokat közlő megyei közéleti hetilapra is. Az ötlet akkor még a fiókban maradt, és csak néhány évvel később, a rendszerváltáskor valósulhatott meg” – emlékezik vissza a kezdetekre Kutasi Ferenc, a BÁCSKAPOCS alapító főszerkesztője. – „A 80-as években szamizdat-faló, később ellenzéki rendezvények résztvevője, majd az MDF alapító tagja voltam. A kecskeméti szervezet felállása után úgy láttam, szakmámban tudok a legtöbbet segíteni. Ezért a napi politizálásból kiszálltam, és úgy döntöttem: újságot csinállok. A cél egyértelmű volt: kinyitni a szelepet és nyilvánosságot adni a korábban tabunak számító témáknak, a helyi kiskirályok visszaéléseinek, és valamint megjelenési lehetőséghez juttatni a politikai meggyőződésük miatt mellőzött szerzőket.

Mindenekelőtt a lap anyagi fedezetét kellett megterem-

teni. Ez nem volt könnyű, hiszen akkor még minden olyan átmeneti, olyan bizonytalan volt és eléggé kétesnek tűnt a hatalomért folyó harc végső kimenetele. Ebben a labilis helyzetben kevesen mertek ellenzéki lap mellé állni, abban hirdetni. Mindzek ellenére sikerült forrást találnunk. Jó szívvel emlékezek vissza például a már elhunyt, szinte egyetlen támogatónkra, az akkoriban közismert kecskeméti vállalkozóra, Erdősi Imrére.

Kiváló szerkesztőség alakult, csak néhány név az állandó szerzők közül: Kormos Emese, Lakatos Attila, Turai G. Kamil, Mihályka Gyula és Józsa Fábián a kecskeméti, Posztobányi László a kiskunhalasi, Muity Mijó a bajai, Zs. Kovács István a kalocsai történelemről tudósított. A fotókat többek között Bahget Iskander készítette, illetve Dunszt István és Pócs Péter illusztrálták az anyagokat. Munkánkat sokan úgy is segítették, hogy saját erőből terjesztették, illetve szállították a lapot például falusi kisboltokba.

Olvasóinknak hiteles sajtót, őszintét, gerinceset, szembe-

nézőt ígértünk. Rázós anyagaink akkoriban a helyi hatalmasságok, kiskirályok visszaéléseit tárták föl. Telefon- és levélforgalmunk gyorsan növekedett, zúdultak ránk a témák. Ezekkel persze óvatosan bántunk, egyrészt igyekeztünk csak a több oldalról ellenőrzött eseményekkel és tényekkel foglalkozni, másrészt nem akartuk a megélhetési pártszimpatizánsok életét tönkretenni. Nehéz, de szép és érdekes időszak volt. A visszajelzések nagy-nagy örömet okoztak nekünk. Jó érzés volt úgy dolgozni, hogy tudtuk, éreztük: állásfoglalásainkat, tényfeltáró, olykor leleplező írásainkat a megye városai- ban és falvaiban olvassák, várják. Hiszem: nekünk is volt részünk abban, hogy az első szabad választáson az ellenzék – MDF, SZDSZ – győzni tudott.

Sajnos, komoly tőke nem állt mellénk később sem. Az

utolsó lapszámok megjelenését, azt, hogy olvasóinktól tisztességgel elbúcsúzhattunk, már saját zsebből finanszíroztuk. Csalódottak voltunk, amikor abba kellett hagyni. Később több ízben is megpróbáltam újraindítani a lapot, vagy hasonló karakterű kiadványt gründolni, de – szintén finansziális okok miatt – ez már nem sikerült.

A BÁCSKAPOCS megszűnte óta 22 év telt el. Úgy látom, a teljes nyilvánosság felé forduló, elkötelezett sajtó ma is hiányzik, a médiumok napjainkban ismét egy-egy politikai vagy gazdasági érdekcsoport kiszolgálására szerveződnek. Pedig korrupció, hatalmi összefonódás, gőg és arrogancia, közpénzek lenyúlása, urambátyámvilág, stb. most van csak igazán és bőséggel. És ezekről a kínos vidéki ügyekről sehol nem lehet olvasni egyetlen sort sem.”

(Lejegyezte: Varga Géza)

Június 13. KÖZÉLETI HETILAP 18,50 Ft

Összepakoltak? Hurcolkodnak?

Ilyennek láttam
Romány Pált (2.)

(4. old.)

Ne kókadj,
pedagógusvirág!

(8. old.)

Egy fiasco háttere

(10. old.)

„Három társamat
lőtték ki mellőlem”

(13. old.)

Feri bácsi bingója

Kutasi Ferenc

NAPRÓL NAPRA – 2014. május 16-31.

május 16.

Hegedűs Zoltán

50 éves Hegedűs Zoltán színművész. Tiszakécskén született 1964. május 16-án. A Debreceni Református Kollégium diákjaként ismerkedett meg a színjátszással. Harmadikos-negyedikes gimnazista korában az igazgató engedélyével kijárhatott az ifjúsági színházhoz. Ott döntötte el, hogy színész lesz. 1988-ban végzett a Színház- és Filmművészeti Főiskolán. A diploma átvétele után a Szegedi Nemzeti Színházhoz szerződött, ahol négy évig játszott. 1992-ben a Győri Nemzeti Színház társulatához szerződött. 1998 óta a kecskeméti Katona József Színház tagja, Bodolay Géza igazgatása idején került a híres város teátrumába. Hamlet, Übü papa, Bánk bán, Gyuri pincér, Georges Dandin, Andrej – csak néhány a szerepek közül, melyek sokoldalúságáról tesznek tanúbizonyságot. Kiemelkedő színművészi teljesítményéért 2011-ben Jászai Mari-díjjal tüntették ki. A rangos elismerés átvételekor így nyilatkozott: *"Huszonhárom éve vagyok a pályán, ebből tizenhárom éve játszom Kecskeméten. Eddigi pályafutásom során nem kaptam sok kitüntetést – Szegeden a társulat szavazatai alapján vehettem át a Makó Lajos-díjat, illetve*

Szeged Önkormányzatának Kulturális Díjával is elismertek. Kecskeméten pedig 2007-ben lettem az Év Színésze, ugyancsak a kollégák szavazatai alapján. A Jászai-díj az első állami kitüntetésem. Úgy vélem, minden elismerés egy fontos állomás a színészek életében."

A színház falain kívül is fáradhatatlanul terjeszti a színházi kultúrát. Rendszeresen vállal zsűrizést szavaló- és színjátszó versenyeken, fellép különböző városi eseményeken. Kuratóriumi elnöke a Színészek az Ifjúságért Alapítványnak, mely azzal a céllal jött létre, hogy eljuttassa a színházat a környező kistelepülésekre, valamint a hátrányos helyzetű gyerekekhez is. 2013-ban Kecskemét önkormányzata rangos kitüntetését is megkapta. Feleségével, Danyi Judit színművésznővel közösen a város legnagyobb művészeti díját, a Katona József-díjat vehették át.

A híres városhoz való kötődéséről így vallott: *"Kecskeméten voltam életemben először színházban, itt varázsolt el a színház, amikor felsőtagozatos diákként Ruszt-darabokat néztünk. Éltünk Budapesten, és Győrben is, de csak itt vagyunk otthon."*

25 éve, 1989. május 16-án hunyt el Feszler Mónika hárfaművész, tanár, zenei rendező. Kecskeméten született 1947. július 25-én. A budapesti Zenei Szakközépiskolában kezdte tanulmányait, a Zeneművészeti Főiskola hárfaszakán 1969 és 1974 között Lubik Hédy növendéke volt, zongorázni Prunyi Ilonánál tanult. 1974 és 1977 között ösztöndíjjal Brüsszelben tökéletesítette művészetét. A Magyar Televízió munkatársa, majd 1980-tól haláláig a Magyar Hanglemezgyártó Vállalat zenei rendezője volt.

május 17.

Réti Erika

70 éves Réti Erika színésznő. Miskolcon született 1944. május 17-én. Szülővárosában, a Zrínyi Ilona Gimnáziumban érettségizett majd a Miskolci Nemzeti Színház tagja lett. 1970-ben a Kaposvári Csiky Gergely Színházhoz szerződött. 1979 óta Kecskeméten, a Katona József Színház társulatában játszik. Pályáját naivaként kezdte, majd főként szubrett szerepeket alakított. Később zenés és prózai előadásokban is sikert aratott. Elsősorban a karakterszerepeket szereti. Főbb színpadi alakításai:

Roxane (Edmond Rostand: Cyrano de Bergerac); Osztrigás Mici (Georges Feydeau: Osztrigás Mici); Cecília (Kálmán Imre: Csárdáskirálynő); Corinna, Fejedelemsasszony (Hervé: Nebáncsvirág); Montague-né (William Shakespeare: Rómeó és Júlia); Mrs. Boyle (Agathe Christie: Az egérfogó); Beatrice (Arthur Miller: Pillantás a hídról). Filmszerepeket is játszott, többek között a Valahol Oroszországban, a Néma Levente, a Mire megvénülünk, az Egy úrlovas története, a Patika, a Csocsó és A pályaudvar lovagai című alkotásokban láthatta a közönség. A Kecskeméti Katona József Színház örökös tagja. Kimgasló színészi munkájáért 1993-ban Déryné-díjat, 1996 a Magyar Köztársasági Érdemrend kiskeresztjét, 1998-ban Katona József-díjat, 2002-ben Aase-díjat, 2009-ben Bács-Kiskun Megye Művészeti Díját és Pék Matyi-díjat kapott. 2002-ben és 2004-ben az évad színésznőjévé választották. 2013-ban férjével, Kiss Jenővel közösen a Bács-Kiskun Megyei Prima Díjat nyerték el.

Folytatás az 5. oldalon

Réti Erika és Hegedűs Zoltán
Shakespeare: Harmadik Richárd – Kecskemét, 2010
(Fotó: Walter Péter)

NAPRÓL NAPRA – 2014. május 16-31.

Folytatás a 4. oldalról

május 22.

Dr. Horváth Zsolt

50 éves dr. Horváth Zsolt fogorvos, Bács-Kiskun megye országgyűlési képviselője, Kecskemét korábbi alpolgármestere. 1964. május 22-én Szeremlén született. Gyermekként került Kecskemétre. A Katona József Gimnáziumban érettségizett 1982-ben, majd egy évig a megyei kórházban dolgozott. Orvosi diplomáját 1989-ben Budapesten, a SOTE-n szerezte. Egy évet töltött az USA-ban nyelvtanulás céljából. Ezt követően a kecskeméti kórház ortopédiai osztályán dolgozott. 1994-ben fogorvosi diplomát szerzett, majd Kecskeméten az SZTK-ban lett fogszakorvos. Elvégezte a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemet is. Közgazdász-ként főképp a közszolgálat és a szociálpolitika területét kutatta.

1989-ben belépett a Fidesz-be. 1997-től a párt kecskeméti szervezetének alelnöke, 1998-tól a Bács-Kiskun megyei választmány tagja volt. Az 1998-as országgyűlési választásokon Kecskeméten képviselővé választották. 2000-ig a frakció szóvivője, a képviselőcsoport elnökségének tagja, 2000. február

1-jétől a Miniszterelnöki Hivatal politikai államtitkáraként a társadalompolitikai referatúra vezetője volt. Még ebben az évben, júniusban kinevezték az Egészségügyi Minisztérium politikai államtitkárává, de kevesebb, mint egy év múlva, 2001. május 15-én távozott posztjáról. 2001 júniusa és 2002 májusa között a Fidesz frakcióvezető-helyettese volt. 2002-ben, 2006-ban és 2010-ben megvédte országgyűlési mandátumát, 2002 őszén az önkormányzati választásokon a kecskeméti közgyűlés tagjává, majd a város alpolgármesterévé választották. Ezt a feladatát 2006-ig látta el.

május 23.

175 éve, 1839. május 23-án Kecskeméten született Garzó Gyula református lelkész, tanár, egyházi író. Tanulmányait szülővárosában kezdte, majd Nagykőrösön, és Sopronban tanult. A teológiát a pesti egyesült protestáns teológiai akadémián végezte. Tanárai közül nagy befolyást gyakorolt rá Székács József, aki a homiletikát adta elő. Miután öt évig több úri családnál nevelősködött – magán- és elemi népiskolai tanító volt –, 1861-ben nevelőnek ment Desseffy Gyula házához Debrecenbe. Később a losonci református egyház hívta meg segédlelkésznek, ahol az egyesült protestáns gimnázium V. és VI. osztályaiban szaktanárként is dolgozott. 1863 áprilisában Nagy-Marosra ment helyettes lelkésznek, négy hónappal később pedig Pestre Török Pál püspök mellé, ahol a lelkészi teendők mellett a népiskola egyik osztályát is vezette. Csak pár hónapig tartott

ottani működése, mert 1863 végén a győnkői gimnáziumba hívták meg rendes tanárnak. Nyolc évig szolgált ott és az intézetnek igazgatója is volt. 1872-ben a gyomai egyházközség választotta meg lelkészének. A békéscsaba református egyházmegye tanácsbírája, valamint a békésmegyei régészeti és művelődéstörténeti társaság igazgatója, választmányi tagja lett. A gyomai egyházközség érdemei elismerésül 1878-ban lelkészi díszpalásttal ajándékozta meg, húsz éves lelkészisége emlékéül arcképét tanácstermükben elhelyezték.

Garzó Gyula írói munkássága is jelentős. 1870-től munkatársa volt a Protestáns Egyházi és Iskolai Lapnak, a Margócsy József által szerkesztett Protestáns Egyházi Beszédtárnak, a Magyar Protestáns Figyelőnek, 12 ellenröpiratnak, a Protestáns Alkalmi Beszédtárnak, a Czelder Márton által szerkesztett Evangéliumi Lelkészi Tárnak, a Békésmegyei Közlönynek. Szerkesztette a Békésmegyei Közlöny című társadalmi és politikai lapot, illetve a Gyakorlati Biblia-magyarázatok című szakfolyóiratot. Írt a Balogh Ferencz által szerkesztett Evangéliumi Protestáns Lapba, a Mitrovics Gyula által szerkesztett Sárospataki Lapokba és a Békésbe is. A makói református egyházközség által a templom felavatása alkalmából 1883-ban kiadott füzetben a nép előtt tartott imádsága és egyházi beszéde; egy szegedi templomszentelés alkalmából 1845-ben kiadott Emlékiratban alkalmi beszéde is szerepel. Népbarát, Botond és Sincerus álneveken is írt.

május 30.

125 éve, 1889. május 30-án született Bakoss László mezőgazdász, gazdasági akadémiai tanár. Középiskoláit Késmárkon és Debrecenben, a gazdasági akadémiát Kassán végezte el. 1912-től a felvidéki városban lett gyakornok, tanársegéd, majd adjunktus. Az I. világháborúban katonai szolgálatot teljesített. 1921-től a debreceni, 1927-től a Keszthelyi Gazdasági Akadémia tanára volt. 1930 és 1934 között Kecskeméten tanított, azután a Magyaróvári Gazdasági Akadémia (később Magyaróvári Mezőgazdasági Főiskola) rendes tanára lett. Kereskedelemtant, apró háziállatok tenyésztését és tanfolyamon tejgazdasági üzemtant tanított. Főleg baromfitenyésztési kísérletekkel foglalkozott, számos tanulmánya jelent meg szaklapokban. Cikkei a Kecskeméti Közlönyben is olvashatók voltak. Szakirodalmi munkássága főként a baromfitenyésztés és a cukorrépa-termelés témakörében jelentős.

Folytatás az 6. oldalon

Források: *Katona József Könyvtár *Katona József Színház *Kecskeméti Életrajzi Lexikon *Kecskeméti Lapok, 1990 *Ki Kicsoda Kecskeméten *Magyar agrártörténeti életrajzok *Magyar Életrajzi Lexikon *Magyar Író Akadémia *Moson Megyei Életrajzi Lexikon *Révai Új Lexikona *Székelyné Kőrösi Ilona: A rózsabaráck névadója - Hankovszky Zsigmond *Színnyei: Magyar írók élete és munkái *Who is Who Magyarországon

„Az irodalom ihletője az élet...”

Galgóczi Erzsébet

25 éve, 1989. május 20-án hunyt el Galgóczi Erzsébet Kossuth-díjas magyar író, forgatókönyvíró. Középparasztcsalád hetedik gyermekeként született. Elemi iskolai tanulmányait szülőfalujában, Ménfőn végezte, majd a győri nádorvárosi katolikus polgári iskolában tanult 1941-1945 között. 1949-ben a győri állami leánylíceumban érettségizett. Szülei tiltása

miatt nem a Színművészeti Főiskolán, hanem az ELTE Bölcsészkarán tanult tovább, ám hat hét után abbahagyta.

1949. december 1-jétől a Győri Vagon és Gépgyárban vasesztérgályosként dolgozott. 1950-ben a Magyar Ifjúság Népi Szövetsége Felszabadulás című pályázatán Életünk a legboldogabb nekünk című elbeszéléseért első díjat kapott. 1950 és 1955 között a Színművészeti Főiskola hallgatója volt filmíró szakon, másodév után dramaturgia szakon. 1951-től tagja lett a Magyar Írók Szövetségének és a Magyar Népköztársaság Művészeti Alapjának. Első elbeszéléskötete 1953-ban jelent meg. A főiskola után két évig a Művelt Nép című lapnál volt újságíró. Az ötvenes évek végén kevés megbízást kapott. 1959-től szabadfoglalkozású író lett. Ebben az időszakban első sorban riportokat és szociográfiákat írt.

1962-ben József Attila-díjat kapott, amivel később még kétszer jutalmazták: 1969-ben és 1976-ban. 1972-ben bemutatták a Félúton című kisregényéből készült filmet, négy évvel később pedig első tévéjátékát. 1970-ben játszották A főügyész felesége című darabját Kecskeméten, ez volt az első színházi premierre. „Az irodalom ihletője az élet, a valóságban megtörtént események megszűrve és átalakítva egy koncepció érdekében, amely az író legsajátabb mondanivalóját hordozza. Rendkívüli idő-

ben, rendkívüli események történnek. Ilyen rendkívüli idő volt közelmúltunk történelmében az '56-os, '57-es év. Körülbelül 10 elbeszélést és egy színművet – A főügyész felesége – írtam erről a korszakról, de még korántsem érzem kimerítve a magam számára”.

Pályája csúcspontját a Vidra című dokumentumregénye jelentette, amely 1984-ben jelent meg, és nagy vihart kavart a magyar irodalmi és közéletben. Realista prózáiról munkásságáért 1978-ban Kossuth-díjban részesült.

Körtvélyessy Zsolt, Jobba Gabi, Gyulai Antal és Kéri Edit (Galgóczi Erzsébet: A főügyész felesége - Kecskemét, 1970)

NAPRÓL NAPRA – 2014. május 16-31.

Folytatás az 5. oldalról
május 31.

60 éves Pallagi Ferenc főszerkesztő, újságíró, a modern magyar bulvár-újságírás egyik megteremtője. Kecskeméten született 1954. május

Pallagi Ferenc

31-én. Sátoraljaújhelyen, a Szőlészeti-borászati Technikumban, majd Debrecenben a KLTE történelem-népművelés szakán végzett. 1983-ig népművelőként is dolgozott. Újságírói pályáját egy üzemi lapnál kezdte. 1984-től 1987-ig az Esti Hírlapnál, majd két éven át a Népszavánál tevékenykedett. 1989 és 1992 között a Mai Nap főszerkesztő-helyettese, illetve kiadóvezérigazgató-helyettese volt. A Mai Reggel főszerkesztője, a Mérték Lapkiadó Kft. ügyvezető igazgatója, a Népszava lapszerkesztője, főszerkesztő-helyettesi, felelős szerkesztői pozíciója után 1996-ban a

Vasárnapi Hírek, 1997-től 2004-ig a Blikk főszerkesztője volt. Később a Napkelte egyik műsorvezetője lett. Jelenleg a Bors (kezdetben Színes Bulvár Lap) című napilap főszerkesztje.

Vallja: „A bulvár nem jelenti azt, hogy valami ócska, hanem ez a műfaj egyszerűen csak másfajta kommunikációs stratégiát használ, mint a média egyéb szegmensei. A bulvár alapvetően szórakoztatni akar, ezért választja információit a különösség szférájából, és ezért dolgozza fel azokat egyszerűen, közérthetően. Az unalmas bulvárújság nem létező fogalom, hiszen amelyik unalmas, az

máris csődbe jutott. A bulvár sikere abban van, hogy az mind szerkesztésében, mind témaválasztásában az embereket leginkább érdeklő írásokat közöl érthető formában. A politikai napilapok az ügy, az esemény legjellemzőbb vonásait keresik, míg a bulvár mindig a különösét, a megszokottól eltérőt kutatja, és ezzel kelti fel az emberek érdeklődését. A címlap harsány (nagy betűk, plakátszerű kivitel), mert csak néhány másodpercen múlik, hogy meggyőzzék az olvasót: az ő híreik, az ő történeteik a legjobbak. A bulvárújság olvasói ugyanis a leghűtlenebb olvasók.”

VALLOMÁSOK

Lángné Nagy Mária programszervezési vezető

Folytatás az 1. oldalról
„Első generációs értelmiségi vagyok. Édesapám a Viharsarokból, egy nyolcgyermekes vésztől földműves családból származik. Egyedül ő szakadt el a földtől, műszerész szakmát tanult ki. Sokáig katona volt, ott ismerkedett meg édesanyámmal, aki ezer szállal kötődött a Salgótarjáni Öblösüveggyárhoz, üvegfüvőként ő maga is ott dolgozott.

A katonaság miatt gyermekkoromban sokat költöztünk. Székesfehérvárott voltam óvodás, majd Pápán és Salgótarjában általános iskolás. Hálás vagyok a sorsnak, mert mindenhol nagyon jó tanárok vettek körül. Így például Pápán a korábban megszüntetett tanítóképző oktatói kara tanított. Főlkészült, gyerekeket szerető és értő pedagógusok voltak. Alsó tagozatos tanító nénim észrevette, hogy a többiekénél jobban fogalmazok, ezért külön feladatokat is adott nekem, míg énektanárom biztatására – bár botfülű vagyok – másfél évig kórusban is énekeltem. Mindezek közösségi élményt, az alkotás első örömét jelentették nekem!

Salgótarjában, amely akkoriban egy pezsgő életű, fejlődő iparváros volt, a Bolyai János Gimnázium volt a meghatározó számomra. Nagyon szerettem oda járni. Osztályfőnököm, dr. Jármay Pálné régi vágású, határozott pedagógus volt, aki szent meggyőződéssel értelmiségieket akart nevelni a munkáscsaládból származó diákjaiból. Az őszi hónapokban délutáni munkát szervezett nekünk, és a kapott pénzből hangverseny- és színházbérletet vásárolt, még operaelőadásokra is elvitt bennünket. Második körében az ő javaslatára indultam el a magyar

nyelvi OKTV-n. A tanulmányi versenyt megnyertem, ez később nagyban megkönnyítette a továbbtanulásomat.

Sokat köszönhetek Czinke Ferenc Munkácsy-díjas grafikusművész tanáromnak is, aki a rajz és a művészettörténet rejtelmeibe vezetett be. Óráin, a KISZ égisze alatt szervezett műtermi gyakorlatain, a képzőművészekkel való személyes találkozások révén hihetetlenül sok mindent tanultam meg Tőle. Az évek során én lettem a jobb keze a szervezésben. Színes világ volt: vagy építettünk, vagy bontottunk. Találkozókat, beszélgetéseket szerveztünk. Akkor még nem is tudtam, hogy valójában a népművelői feladatokat ismertette meg velem.

Érettségi után az ELTÉ-re jelentkeztem. Továbbtanulási szándékomat szüleim elfogadták. A fővárosban azonban kollégiumot nem kaptam, s mivel az albérletet már nem tudták volna kifizetni, így Debrecenben folytattam a tanulmányaimat. A hajdúsági város messzebb volt ugyan, mint Budapest, de a körülmények alakulását mégsem bántam meg. Debrecen nagysága, a széles utak látványa, a hatalmas egyetemi épülettömb fantasztikus élmény volt nekem. Tanáraim itt is kiválóak voltak. Legszívesebben dr. Durkó Mátyásra, a Felnőtt-

nevelési és Közművelődési Tanszék megalapítójára és vezetőjére emlékezek vissza, aki az oktatókra és a hallgatókra is egyaránt odafigyelt, nála nem vesztett el egyetlen diák sem.

Nem egy simulékony egyetemista voltam. Sokat forgolódtam a Főnix Egyetemi Színpad környékén, szókimondással – a munkafeltételek elégtelenségére hívtam föl a figyelmet – kisebb botrányt kavartam az őszi munkán. Mindezt megelőzte, hogy már az első héten engem választottak meg tanszéki képviselőnek. Az érdekvédelmi munkát akkor kezdtem el.

Férjemet is az egyetemnek köszönhetem. Élet- és csoporttársam az első konfliktusomnál szolidáris volt velem; már ekkor eldőlt, hogy összetartozunk. 1976-ban együtt jöttünk Kecskemétre is gyakorlatra, és az itteni légkör úgy megfogott bennünket – no meg Sajtos Géza, Kiss Márta és Bodor Jenő marasztalása is hatott –, hogy itt maradunk, és az utolsó egyetemi évünket már a munka mellett végeztük el. Laci a szakszervezetek művelődési házában dolgozott, nekem pedig az akkori művelődési központban a munkás művelődés területe jutott, többek között szocialista brigádklubot szerveztem. Később a hálózati csoportban kaptam feladatot. Fantasztikus korszak volt ez, a megyében dolgozó nép-

művelők nagyjait ismerhettem meg, tőlük tanultam meg a szakmát.

1982-ben Pozsgai Imre Kulturális Vezetőképző Intézetet indított a fővárosban. A kétéves nappali tagozatos iskolában 16-an – köztük Pintér Lajos költő is – tanultunk. Ezalatt a két év alatt, illetve 1985-től 1988-ig a fővárosban éltünk. Ez utóbbi három évben a Csepeli Tanácsnál dolgoztam, a Csepel Galéria és Helytörténeti Gyűjteményt kellett létrehoznom. A különleges intézmény minden apró részletét nekem kellett kidolgozni, örömmel, hogy még ma is működik.

1988-ban visszaköltöztünk Kecskemétre, azóta a művelődési központ «szürke eminenciása» vagyok. Munkámat szeretem, változatoságát élvezem. Örülök annak is, hogy sok fiatal vesz körül. Hálás vagyok a Kecskeméti Táncegyüttesnek, jó velük együtt lenni, részesedni az új és újabb produkciók sikereiben. Korábban azt hittem, hogy 55 évesen elmegyek majd nyugdíjba, és megnézhetem mindazt, amire munka mellett nem volt időm, lehetőségem. De mindig van valami feladat, most például a határon túli magyar óvónők «Csillagszemű» Szakmai Táborának előkészítése. Szóval nem tudom, hogy mikor jön el a «búcsúkoncert»!

(Lejegyezte: Varga Géza)

Fotó a nyolcvanas évekből

... és a 90-es évekből

VALLOMÁSOK

Tokovics Klára okleveles könyvvizsgáló, gazdasági igazgató

Tokovics Klára

60 éves Tokovics Klára okleveles könyvvizsgáló, pályázati szakértő, a KECSKE-MÉTI TERMOSTAR Hőszolgáltató Kft. gazdasági igazgatója. 1954. május 24-én Tótkomlóson született. Az általános iskolát és a gimnáziumot szülővárosában végezte. 1972-től 1975-ig Budapesten, a Pénzügyi és Számviteli Főiskola rendszerszervezés szakán tanult. Később építőipari árszakértői, okleveles könyvvizsgálói és pályázati szakértői diplomát is szerzett. 1975-től a Békés Megyei Tanács Pénzügyi Osztályán, Békéscsabán dolgozott mint pénzügyi főelőadó. 1978 óta él Kecskeméten. 1986-ig a DUTÉP gazdasági vezetője, majd

hét éven át az Ingatlankezelő és Távfűtő Vállalat üzemgazdasági osztályvezetője volt. A cég átalakulása, 1993 óta a TERMOSTAR Kft. gazdasági igazgatója. Felsővezetőként az elmúlt 20 év során részt vett a kecskeméti (és a magyar) távhőszolgáltatás fejlesztésében, több energiatakarékosságot célzó beruházás eredményes megvalósításában. A helyi és az országos médiákban, szakmai lapokban számos cikke, tanulmánya jelent meg. A Magyar Távhőszolgáltatók Szakmai Szervezete Közgazdasági Munkabizottságnak tagja, az Ellenőrző Bizottság elnöke. Munkájának elismeréseként több díjat kapott: Magyar Távhőszolgáltatásért Szakmai Díj (2004); Elkötelezettség a Kiválóságért Nemzetközi Minőségdíj (cége számára, 2007). 2014. május 15-én szakmája legnagyobb kitüntetését, a Knuth Károly-díjat (és a vele járó arany pecsétgyűrűt) vehette át, amelyet a közösséget szolgáló életútjuk és szakmai tevékenységük elismeréséül ítélnek oda a magyar távhő szakmakultúra kiemelkedő személyiségeinek.

„Nagyszüleim, szüleim a életbölcsekségekkel is, és jó alapokkal indítottak el az életbe. Fogalmazni – a diákok szemében is csodálatosan szép, művelt és igényes – Kalmár Sándorné Ili néni tanított. Ma is fülemben cseng a kellemes hangja, mikor az újságcikkeket, hírleveleket, szabályzatokat, üzleti terveket írom, és keresem a legmegfelelőbb kifejezéseket, jelzőket. Legkiválóbb tanítványa Záveda Pali volt, aki napjaink ismert József Attila- és Kosuth-díjas írója (Jadviga párnája című regényéből készült film részleteit a szülőfalunkban forgatták). Talán furcsa, de az ének-zene mellett a nyelvtan volt a kedvenc tantárgyam; amíg iskolába jártam, mindig énekeltem kórusban, sőt szólóban is.

A pályaválasztásnál fő motivációm egy elég egyértelmű vágy volt: sok pénzt szerettem volna keresni. Édesanyám varrónőként a helyi termelőszövetkezet főkönyvelőjének a ruháit is készítette. Ilonka nénitől megkérdeztem egyszer, honnan van annyi pénze, hogy ezeket a gyönyörű, drága ruhaanyagokat meg tudja venni. «Legyél főbőven elláttak bennünket

Tanulni, fejlődni mindig nagyon szerettem. A magyar-, a történelem- és a matematikatanáraimra úgy emlékszem, hogy szaktárgyaik megismertetésén túl

Férjével a Niluson

Férjével Egyiptomban

munkával és idegeskedéssel jár, ezt te is elérheted majd», így biztatott. Többek között ezért is jelentkeztem – a végig kitűnő bizonyítvánnyal – érettségi után álmaim városába, Budapestre, a Pénzügyi és Számviteli Főiskolára.

A felejthetetlen Mogyoródi úti kollégiumi évek alatt ismertem meg későbbi férjemet, dr. Tuskó Lászlót, aki a Műegyetem gépészmérnöki karára járt és az «Ezres» kollégiumban lakott. Ő 33 éve a Kecskeméti Főiskola GAMF Kar tanára. 1978-ban házasodtunk össze, és Kecskeméten – ebben a csodálatosan fejlődő, szépülő városban – telepedtünk le. Akkori munkahelyünk, a DUTÉP segítségével egy új, 2,5 szobás lakáshoz jutottunk a Széchenyivárosban. Erika 1981-ben, Krisztina 1986-ban született. Hála Istennek, mindketten különösebb gond, baj nélkül felnőttek, és sok-sok örömet szereztek, és szereznek ma is nekünk. Mindkét lányunk a 8 osztályos Bányai Júlia Gimnáziumot végezte el, majd közgazdászok lettek. Budapesten élnek és dolgoznak, minden biztonnyal megtalálták a számításait, unokánk még nincs. 1989-ben a Hollandfaluban építkeztünk, ma is ott élünk egy családi házban.

A TERMOSTAR Kft-t 1993-ban az akkori távfűtési üzemvezetővel, Mihala Lászlóval a város közgyűlésének döntése alapján az Ingatlankezelő és Távfűtő Vállalatból «hoztuk létre». A fűtőmű sarkaiban alakítottunk ki irodákat a dolgozóknak. Mai szemmel nézve évekig áldatlan körülmények között végeztük a cseppet sem népszerű munkánkat, hiszen a távfűtőszolgáltatás akkortájt igen drága volt a fizetésekhez képest. Nagyon jó közösséget építettünk, sokat dolgoztunk, és bíztunk abban, hogy egyszer jó cégünk, szép épületünk lesz, amelyben színvonalas, komoly szakmai munka folyhat. Így is lett. 2002-ben vettük birtokba korszerű irodaházunkat az Akadémia körúton.

Küldetésemet hamar sikerült megfogalmazni, amelyet kollégáim is elfogadtak. Röviden összefoglalva: észrevétlenül, megbízhatóan, rugalmasan szolgálni Kecskemét lakossága egyharmadát, közel 40 ezer embert. Közmegelégedésre biztosítani a környezetbarát fűtést és melegvizet. Fontosnak tartom a jó kommunikációt a lakossággal, a közös képviselőkkel, a sajtóval, a tulajdonosainkkal, partnereinkkel.

Kollégáimmal az elmúlt évtizedekben sokat tettünk

a műszaki rendszerek korszerűsítéséért, a rezsiköltségek csökkentéséért. Kiemelném ezek közül számos társasház fűtési rendszerének korszerűsítését, szabályozhatóvá tételét, vagy a hőt villamos energiával kapcsolatosan termelő gázmotorok beépítését, működtetését. Így ma Kecskeméten országos szinten is alacsonynak számító számlákat állíthatunk ki. Büszke vagyok arra, hogy a TERMOSTAR Kft-t az ország 97 távfűtőszolgáltató cége közül a legjobbak között tartják számon.

Nagyon szeretem a munkámat. Akik ismernek, tudják, ez már nem kötelességteljesítés, hanem szenvedély. A titok abban van, hogy a legkisebb eredménynek, előrelépésnek, egy színvonalasan összeállított beszámolónak is nagyon örülök, és a munkatársaimat is tudom lelkesíteni. Meggyőződésem, hogy hosszú távon eredményeket, sikereket csak jó munkahelyi légkörben, innovatív csapattal és elégedett kollégákkal együtt lehet elérni (a Napi Gazdaság és az AON Hewitt közös felmérésén a TERMOSTAR Kft. 2012-ben a magyar közép vállalatok között elnyerte a LEGJOBB MUNKAHELY címet). Az elmúlt 20 év alatt mindig sikerült megtalálni az

összhangot a vezetőtársaimmal és a dolgozókkal, így az egészségem és a jó kedélyem is megmaradt. Elismeréseimnek, díjaimnak nagyon örülök, mert erőt adnak a nehézségek esetén, hogy érdemes többet tenni az elvártnál.

Hálás vagyok, hogy sok országba eljuthattam, de szívem csücske azért Erdély maradt. Sokat fényképezek, így újra és újra át tudom adni magam az élményeknek. Nagyon érdekelnek a testi-lelki-szellemi egészség megőrzésével és az önfejlesztéssel kapcsolatos témák, valamint az agykontroll technikák. Ezeknek, a finom ételeknek és a jó vitaminoknak is köszönhető talán, hogy nem fáradtam bele a 40 éve tartó tevékenységbe. Mióta a gyerekek felnőttek, rendszeresen tornázom, jógázom, gyaloglok, sétálok, hogy könnyedén vehessem a zarándokutakkal és a kirándulásokkal járó megpróbáltatásokat. Szeretem a színházat, a musicalt minden mennyiségben, a Kecskeméti Kulturális Központ színvonalas előadásait, a zene több fajtáját (különösen az orgonát), de a nótázás és a tánc is jöhet. Az olvasásra nem jut annyi időm, amennyit szeretnék, de remélem, egyszer majd gondtalanul hódolhatok e szenvedélyemnek is.”

San Marinoban

Az Év Legjobb Munkahelye címmel:
Pék Gáspár főmérnök,
Szemeréyné Pataki Klaudia alpolgármester,
Horváth Attila ügyvezető igazgató és
Tokovics Klára gazdasági igazgató

TÁMOGATÓINK

ERZSEBET
UTALVÁNY

SZÉP kártyát és Erzsébet utalványt elfogadunk!

Email: utasfeszek@utasfeszek.hu
Web: www.utasfeszek.hu

Sasfészek Étterem

A Csalánosi Parkerdő bejáratánál megújult étlappal, mesteri ízekkel, kiváló borokkal, esküvői ajánlatokkal, konferenciatermekkel, utalvány elfogadással, szélessávú ingyenes wifi internettel várja Önt a Sasfészek Étterem!

A festői környezetben a 100 fős a la carte étterem, a 60 fős különterem, a 80 fős konferenciaterem, a 200 fős rendezvénysátor és a 140 fős kerthelyiség családi és céges rendezvények, esküvők ideális helyszíne.

Avendégekelsősorban magyaros konyharemek közül választhatnak, de az étlapon inycnc különlegességek is megtalálhatók.

Nyitva tartás:
minden nap 11 - 24 óráig

**Sasfészek
Étterem**
6000 Kecskemét,
Alsócsalános u. 3.
Tel.: 06-76/507-567
Mobil: 06-30/963-9451
Fax: 06-76/507-566

MOTORFELÚJÍTÁS FELSŐFOKON

Magyarország legrégebben, 1932 óta működő gépműhelye, ahol egyedülálló, 7x-es garanciát biztosítanak az ügyfeleknek.

A Kft. fő profilja:

- mai és oldtimer motorok felújítása
- hengerfeje vagy turbófeltöltő felújítása
- dugattyúszelep, szelepvezető és motorikus alkatrészek gyártása

MOTORENSPEZIALIST

NGM Motorfelújító Kft.

6000 Kecskemét, Fecske utca 5. • Tel.: 76/320-825, 30/251-5252 • Fax: 76/508-059 • Email: ugyfelszolgalat@kolben.hu